

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 3

1. Februar 1916

65. Aargang

Tale af Præsident Hans J. Christansen,
holdt Søndagen den 9. Januar i Missionshuset, Korsgade 11.

Idet jeg staar frem for at tale til Eder og bære mit Bidnesbyrd om det sande Evangeliums Principper, beder jeg, at den Helligaand vil inspirere mig, saa at jeg maa sige, hvad der kan blive til størst Beleiring og Opmuntring for alle de Tilstedeværende. Jeg vil op læse nogle Ord fra en af Davids Salmer, vedrørende Herrens aabenbarede Beslinger. Salmisten siger:

„Herrens Lov er fuldkommen, den vederkvæger Sjælen; Herrens Bidnesbyrd er trofast, det gjør den Bankundige viis. Herrens Besalinger er rette, de glæder Hjertet; Herrens Bud er rent, det oplyser Sindet. Herrens Frygt er ren, den bestaar evindelig. Herrens Domme er Sandhed, de er alle sammen retsfærdige. De er kosteligere end Guld, ja, end meget fint Guld, og sødere end Honning og Honningslage. Ogsaa din Ejener bliver paamindet ved dem; naar man holder dem, da er der stor Løn.“ (19: 8—13.)

Disse Salmistens Ord er ypperlige, og Slutningsordene indeholder en meget vigtig Læresætning, forbunden med Guds Lov, eller Evangeliets fremsende Principper, nemlig, at hvis vi holder Herrens Besalinger, da vil vi modtage „stor Løn“. Vi ser deraf, hvor nødvendigt det er, at ethvert Menneske i Verden lærer Guds hellige Lov at kjende, som Kristus har paabudt os at efterleve, saa at Menneskene kan blive delagtiggjorte i den store Løn, hvilken bliver skjenket os gjennem Kristus, som opfyldte Moselovens Fordringer og staar som en Midler mellem Gud og os. Enhver kan udfinde Guds Billie, thi Kristus siger: „Beder, saa skal Eder gives; søger, saa skal I finde.“ Det er vel sandt, at Porten er snæver, og Vejen er træng, der fører til Guds

Rige, men Herren vil vije os denne Vej, hvis vi beder ham derom; vi har derfor ikke nogen Undskyldning, hvis vi ikke finder Vejen, der leder til Hærighedens Rige. Kristus sagde til det jødiske Folk i forrige Dage: „Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal indkomme i himmerige, men den, som gjør min Faders Willie, som er i Himlen.“ Et Træ kan ikke kaldes godt, naar det ikke bærer gode Frugter.

At Kristi Være paa ethvert Punkt er Guds Lov til Menneskene, fremgaar klart af hans Ord, som er nedskrevne af Apostelen Johannes i det 7. Kapitel fra det 16. til det 19. Vers, der lyder:

„Jesus svarede dem og sagde: min Verdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. Derjom Nogen vil gjøre hans Willie, han skal kende, om Verdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv. Hvo, som taler af sig selv, søger sin egen Vre; men hvo, som søger hans Vre, som ham udsendte, han er sandtru, og Svig er ikke i ham.“

Der kan ikke være mere end een sand Religion, og vi Sidste-Dages Hellige bevidner for al Verden, at de Principper, vi forkynder, er sande, at de er Kristi sande Evangeliums Principper. Apostelen Paulus striver i Efeserbrevet, fjerde Kapitel, med Hensyn til den Enhed i Tro og idealistiske Higen fremad mod Fuldkommenheden, som bør karakterisere Kirkens Medlemmer, at de Hellige skulde beslisse sig paa „at bevare Vandens Enhed i Fredens Vaand“; thi de havde det samme følles herlige Evighedshaab; og Apostelen fremhæver, at der er kun „een Herre, een Tro, een Daab, een Gud og alles Fader“. Der er enten kun een sand Kristi Kirke paa Jordens eller ingen. Hvis Kristi sande Kirke findes paa Jordens for nuværende Tid, maa den nødvendigvis have de samme bemyndigede Embedsmænd, som sandtes i Kristi Kirke fordum; thi Apostelen striver videre til Efeserne med Hensyn til dette Emne:

„Han bestillede nogle til Apostle, nogle til Profeter, nogle til Evangelister, nogle til Hørder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Sons Erkendelse, til Maands Modenhed, til Kristi Hyldes vorne Alder, at vi ikke mere skal være Børn og lade os tumle som Bølger og omdrive af enhver Værdoms Vejr, ved Menneskenes Spil, ved Træshed og Forførelsens Kunstrebet; men at vi, Sandheden tro i Kjærlighed, skal i alle Maader opvoge til ham, som er Hovedet, til Kristus.“

Kristi Evangelium, det ægte, uafslørtede, som i det tredie Tiaar af forrige Jahrhundrede blev gjengivet til Jordens med alle dets Gaver, Kræster og Befsigelser, idet Joseph Smith modtog guddommelig Fuldmagt til at forkynde og administrere det sande Kristi Evangelium, hvis Principper blev aabenbarede til ham af Kristus personlig og af hellige Engle; dette Evangelium er „Friheden fuldkomne Lov“, som Apostelen Jakob udtrykker sig; og enhver, som retter sig efter den sande Friheds fuldkomne Lov, skal, som han siger, „vorde salig i sin Gjerning“. En saadan er ikke „en glemseom Tilhører, men Gjerningens Gjører“. (Jaf. 1. Kap. 25 B.)

Det er af højeste Vigtighed, at Menneskene lærer at kende den

eneste sande Gud og Jesus Kristus, som han udsendte til en Frelser for Menneskene. Kristus vidner derom i sin højestepræstelige Bon, saakaldet, som vi læser i Joh. Ev. 17. Kap., hvor han tiltaler Fareren i følgende Ord: „Men dette er det evige Liv, at de kjender Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesus Kristus.“ Mange Mænd har givet deres Liv for deres Bidnesbyrds Skyld angaaende den sande Religions Principper eller, med andre Ord, Kristi sande og frelsende Evangeliums Principper. Verden ønsker at gjøre sin egen Billie, ikke Guds, og dorfør kan de Ulydige ikke fordrage Evangeliets eneste sande Lære og Saliggjørelsens Plan, som er aabenbaret til os fra Gud; men, som vi læser i Ap. Gj. 4. Kap., 12. V., „der er ikke noget andet Navn under Himmelten, givet iblandt Mennesker“, ved hvilket vi kan blive frelste, end Jesu Kristi Navn, og ikke uogen anden Maade at blive frelst paa end den, han anviste os, der satte os et Exempel i alle Ting at følge; og det er absolut nødvendigt, at Menneskene adlyder Kristi Evangeliums Bud i alle Enkeltheder, thi ellers kan de umulig blive frelste.

Jeg bevidner for Eder, at enhver, som har Mod og Dristighed til at prøve Kristi Lære og rette sig derefter, vil modtage „det evige Liv“ som Bon. Kun ved, at vi i vort personlige Liv er i fuld Harmoni med Kristi Evangeliums Principper, og uden mindste Usvigelse retter os efter dem, kan vi føle os fuldkommen lykkelige og forvente at opnaa Frelse i Guds Rige. Kun ved at tjene Herren kan vi blive velsignede af ham. Det er i Dag min 68 aarige Fødselsdag, og det er med dyb Taknemlighed i mit Hjerte til Herren, at jeg i Dag kan bevidne for Alle, at dette Værk, som bliver forhaanet af saa mange, er Guds Frelserværk, der er oprettet i disse de sidste Dage, i Overensstemmelse med Profeternes og Kristi eget Bidnesbyrd, at Evangeliets Gaver og Kræster skalde blive gjengivne førend Kristi anden Tilkommelse og tildeles Alle, som vilde tro og adlyde Evangeliets Bud. Jeg kan bevidne for Alle, at Evangeliet er gjengivet, at Prestedømmets Fuldmagt er gjengivet, og at Kristi Kirke er gjenoprettet paa Jordens for i Henhold til Guds aabenbarede Ord aldrig nere at blive tilintetgjort. Det er med stor Fryd i mit Hjerte, at jeg bærer dette Bidnesbyrd. Jeg har nu tilhørt Kirken i 44 Aar, og som min Kundskab og Erfaring er forsøget, er min Tro paa Evangeliets Principper, som de bliver forkyndte af de Sidste Dages Hellige, styrket; og jeg fryder og glæder mig inderlig ved Sandheden, som jeg har modtaget, og ved det gjengivne Evangeliums mange højrelige Gaver, som jeg af Guds Maade er blevet delagtigjort i, og ved det lyse og herlige Evighedshaab, som Herren har givet mig. Jeg ønsker at bære mit Bidnesbyrd til Alle om, at Gud, vor himmelske Fader, er en personlig Gud i samme Forstand, som Kristus er en personlig Frelser, en legemlig Personlighed, der kan se, høre og føle paa samme Maade, som Kristus baade før og efter sin Opstandelse kunde det, og paa samme Maade, som Menneskene kan det. Vor himmelske Fader er lige saa lidt allestedsnærvarende i Person, som Kristus er det; men han er allestedsnærvarende ved sin Aand, den aandelige Indflydelse, som udgaar fra

Faderen og Sønnen og fra Talsmanden den Helligaand. Faderen og Sønnen er legemlige Bæsener, men Helligaanden har ikke noget fjødeligt Legeme, men er, som Guds Åabenbaringer belærer os om, en aandelig Personlighed, en Bæsensejendommelighed ved den tredie Person i Guddommen, der er betegnet i selve Navnet „den Helligaand“. Men „Talsmanden den Helligaand“ er i Henhold til Herrens åabenbarede Ord en Person lige saa vel som Faderen og Sønnen. Dersor bliver den Helligaand ogsaa af Jesus Kristus kaldt „Talsmanden“. Vi læser flere Steder i Skriften, hvorledes Gud åabenbarede sig til visse af sine Ejendomme og talte med dem, ligesom en Mand taler med sin Næste, omend de øste næppe kunde taale hans Hærlighed. Da Føderne i deres Vantro sagde til Jesus: „Vis os Faderen“, sagde han til dem: „Den, som har set mig, har set Faderen.“ Kristi sande Evangelium belærer os om, at disse bibelske Værdomme skal forstaas, som de er skrevne, i ligefrem Betydning. Dette er sand og fornuftig Religion. Men Gud er allestedsnærværende ved sin Aaland. Han sylder Universet med sin Almagtskraft, idet hans Aaland er udgydt i hele Universet. Dersor hedder det ogsaa i det 139. Vers af Davids Salmer:

„Hvor skal jeg gaa hen fra din Aaland, og hvor skal jeg fly fra dit Ansigt? Farer jeg op til Himmelens, da er Du der, og redet jeg Seng i Underverdenen, da er Du der; vilde jeg tage Morgenrødens Binger, vilde jeg bo ved det yderste Hav, saa skulde ogsaa der din Haand føre mig, og din højre holde mig fast.“

Fremdeles:

„Herre, Du ransager og hjælper mig; hvad enten jeg sidder eller opstaar, da veed Du det; Du forstaar min Tanke langtfra. Du omgiver mia Sti og mit Veje; Du hjælper grant alle mine Veje. Der er ikke et Ord paa min Tunge, uden at Du, o Herre, veed det altsammen.“

Og Apostelen Paulus udbryder i følgende Ord:

„O Rigdoms Dyb haade paa Guds Visdom og Kundskab! Hvor uransagelige er hans Domme, og hans Veje usporlige!“

Med Hensyn til Evangeliets første Principper spørger jeg: Er der noget forkert i, at vi „Mormoner“, som Verden behager at kalde os, har den samme Tro som de første Kristne, og at vi tro, at det er absolut nødvendigt, at Menneskene omvender sig af deres ganske Hjerte, Sjæl og Sind til Herren? Er der noget forkert i, at vi bliver døbte paa nøjagtig den samme Maade som de første Kristne, eller at vi kommer i Besiddelse af den Helligaand nøjagtig paa samme Maade som Fortidens Hellige — den eneste Maade, paa hvilken vi kan modtage den Helligaands Kraft? Hvis der ikke er noget forkert deri, men det derimod er absolut rigtigt, saa gjør som vi, J, som ikke er Medlemmer af Kirken; thi saa bliver det nødvendigt for alle Mennesker at adlyde Kristi Evangeliums Besalinger, lige som vi har gjort det. Er der da noget forkert i, at vi søger at føre vildledte Mennesker hen til Gud og delagtiggjøre dem i Evangeliets Maadegaver i Jesu Kristi, vor Frørs, Navn?

Der er visse ydre og indre Tegn forbundne med Evangeliet, som vi børeres saa meget om i de hellige Skrifter.

Evangelisten Markus omtaler disse evangeliske Kjendetegn i Forbindelse med hans Beretning om de Besalinger, vor Frelser Jesus Kristus gav sine Apostle umiddelbart før hans Himmelfart. Han skriver:

„Og han sagde til dem: Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen! Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som ikke tror, skal blive fordømt. Men disse Tegn skal følge dem, som tror: I mit Navn skal de uddrive onde Aander; de skal tale med nye Tunger; de skal tage paa Slanger, og dersom de drifter nogen Gift, skal det ikke stade dem; paa de Syge skal de lægge deres Hænder, og de skal helbredes.“ (Mark. 16 : 15—19.)

Apostelen Paulus skriver:

„Men Aandens Abenbarelse gives hver til det, som er nyttigt. Thi een gives Visdoms Tale formedest Aanden; en anden Kundskabs Tale ved den samme Aand; en anden Tro ved den samme Aand; en anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en anden Kraft til Undergjerninger; en anden proprietist Gave; en anden at bedomme Aander; en anden adskillige Tungemaal; en anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker kraftig den ene og samme Aand, som uddeler til enhver især, efter som han vil.“ (Rom. 12 : 7—12.)

Jeg vil specielt nævne enkelte af de ydre Tegn, som er forbundne med det sande Evangelium og Kjendetegn paa det sande Kristi Evangeliums Tilstede værelse. Daab i Vand til Syndernes Forladelse er et symbolst Tegn paa den medfølgende Maadegave, og Menneskene kunde ikke saa deres Synder forladte, undtagen de blev døbte i Vand paa den Maade, som Kristus har anordnet, i Overensstemmelse med Saliggjørelsens Principper. Haandspaalæggelsen for den Helligaands Gave er ligeledes et ydre Tegn paa den med Ordinancen forbundne store Maadegave; og saaledes er Evangeliets forskjellige Ordinancer, som er anordnede af Jesus Kristus, symbolst Tegn paa de medfølgende Maadegaver; og vi kan ikke modtage en eneste af disse evige Maadegaver, undtagen vi modtager de anordnede evangeliske Ordinancer.

Salvelse af de Syge med Olie i Jesu Kristi Navn er en anden evangelisk Ordinance, der maa udføres, for at de Syge, der ikke af Herren er bestemte til at dø, af Guds Maade kan blive helbrede. Salvelsen er altsaa et ydre Tegn paa den med Ordinancen forbundne Maadegave: de Syges Helbredelse; og saaledes maa enhver af Evangeliets Ordinancer udføres paa en vis bestemt Maade, i Overensstemmelse med Evangeliets Bud. Med Hensyn til Salvelse af de Syge læser vi eksempelvis i Jakobs Brev, 5. Kap., 14. og 15. Vers:

„Er nogen iblandt Eder syg, han falde til sig de ældste af Menigheden, og de skal bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn. Og Troens Bon skal frelse den Syge, og Herren skal oprefse ham.“

Der er kun saa blandt de Rige i Verden, som vil annehmen Evangeliet, men Evangeliets frelsende Budslab modtages mere beredvilligt af de Fattige, hvorfor det kan siges med Sandhed i vore Dage ligesom paa

Kristi Tid, at „Evangeliet prædikes for de Fattige“; og netop dette er et af Kjendetegnene paa, at Evangeliet er sandt, hvilket Kristus selv nævnede til Døberen Johannes' Disciple, da de var sendte til ham fra Johannes, der var i Fængsel og ikke selv kunde spørge ham. Vor Frelser selv var, som vi alle veed, personlig meget fattig, da han var paa Jordens; det hedder jo i Skriften, at han ikke ejede det, hvortil han kunde hælde sit Hoved. Digteren skriver smukt desangaaende i en Julesalme, idet han i Tankeerne tiltalte Kristus og siger: „Fattig Du gjorde Dig med Glid; rige blev vi til evig Tid; o Gud se Lov!“

Jeg har denne Aftenstund fremholdt for Eder, hvorfor jeg tror de Lærdomme, som de Sidste Dages Hellige forkynder. En anden Gang vil vi beskue Evangeliets frelsende Sandheder med særligt Henblik til de herlige Maadegaver, som de Lydige modtager fra Herren, og jeg vil fremholde for Eder, hvorfor jeg elsker Kristi, vor Forlösers frelsende Evangelium.

At Herren vil velsigne sine Hellige med Evangeliets rige Velsignelser, og alle de Oprigtige i Verden, er min ydmige Bon i Jesu Kristi Navn.

Jorden som Opholdssted for Menneskene.

(Frit efter »Juvenile Instructor« for den 15. December 1866.)

Mange Folk betragter Jorden som en „Jammerdal“ og som et Sted, hvor der paa Grund af den store Ugadelighed, som hersker i Verden, og Verdens Fordærvelse i det Hele taget, ikke er ønskeligt for Menneskene at leve. Derimod fremstilles Himlen, i Modsetning til Jorden, som et saare herligt, yndigt og behageligt Sted, og man begrunder ikke, hvorfor det ene Sted er saa meget bedre end det andet. Det er rigtigt, at vi priser Himmelen, men i høj Grad usorstandigt at betragte Jorden som een stor Jammerdal. Jorden er ikke saa ubehagelig at bebo, som manges Øtringer kunde synes at antyde; men det er Menneskenes Mangl paa Kjærelighed og deres Ryggesløshed, som bringer Forbandelsen over Jorden; og vi er ikke berettigede til at lægge mere ind i Ordet „Forbandelse“, end Omstændighederne retfærdiggjør; thi vel sagde Herren til Adam efter Shyndesaldet, at Jorden skulde være forbandedt for hans Skyld, og at den skulde frembringe „Torne og Tidsler“, men han sagde ikke, at den kun skulde frembringe slige Planter, der eksempelvis symboliserede alt det ubehagelige, der var forbundet med Menneskelivet paa Jorden. Wortset fra disse ubehagelige Fremtoninger paa Jorden, af hvilke vi vil indrømme, der findes mange, er Jorden i Virkeligheden en meget ønskelig Klode at bebo. Jorden selv „adlyder“ Lovene, som dens store Skaber har givet den. Kristus sagde til Profeten Joseph Smith:

„Og atter, sandelig siger jeg Eder, Jorden esterkommier et celestials Riges Lov; thi den opfjlder Maalst for sin Skabelse og overtræder ikke Loven. Derfor skal den vorde helliggjort; ja, uagtet den dør, skal den vorde levendegjort igjen og udholde den Kraft, hvorved den bliver levendegjort, og de Retfærdige skal arbe den.“ (Pagt. B. 88 : 25, 26.)

Jorden frembringer alt, hvad Menneskene behøver for at leve. Det er meget forkert af Menneskene at tale om en „forbandet“ Jord, naar det er en Kjendsgjerning, at hver en Plet paa Jorden vilde være velsignet, hvis ikke Menneskenes Synder forhindrede dette. Herren har skabt Jorden og lader den frembringe unaadelige Værdier til Menneskernes Underhold; og vi burde ellers Jorden og virke af al vor Kraft henimod „Forbandelsernes“ Borttagelse i Stedet for at betragte Jorden som en Syndens Jammerdal, som vi kun nødtvungne lever i, til Herren falder os til en „bedre Verden“. Det er udelukkende Menneskernes Synd, som er Skyld i, at Jorden saa ofte frembringer „Torne og Tidslør“ i Stedet for, hvad der kan være Menneskene til Næring og Gavn; at Klimatforholdene og Jordforholdene ofte er af en meget ubehagelig i Stedet for en behagelig Natur; at der hersker saa megen Usred i Verden i Stedet for Fred, og at Menneskene møder saa megen Modstand, endogsaa fra Dyreverdenes Side, idet Ørkener og Skove i mange Egne er opfyldte af vilde Dyr og giftige Slanger.

Da Jorden først var skabt eller, med andre Ord, organiseret fra Elementerne, og da de første Mennesker var satte paa Jorden, var altting herligt og skønt. Den hele Jord var et Fredsrigt, og den frembragte Frugt i stor Overslodighed. Men Menneskene begyndte snart at lytte til Djævelens forsøreriske Ord og brød Guds Love; og de Ønder, som nu er saa almindelige i Verden, begyndte at gjøre sig gjældende. Da Menneskene begyndte at lyve, stjæle, sværge, skændes, hadde hinanden og myrde, bortveg Kjærlighedens og Fredens Land, og Fjendskab gjorde sig ikke alene gjældende mellem Mennesker, men mellem Dyr og Fugle. Jordstjælv og vulkanske Fremhævninger i Jordens Masse fandt Sted, og det flade Land blev mange Steder omkabt til Bjerge og Dale. Verdenshavene delte sig, og store Forandringer fandt Sted paa Jordens Overflade i Forbindelse med de vulkaniske Hævninger og Sænkninger. Alle disse mange Jordforstyrrelser var en Følge af Menneskenes Synder og var indirekte forårsaget af samme, idet en rettsædlig Guds Straffedomme kom over Jorden. Menneskenes Synder forårsagede, at Freden og Lyksaligheden bortveg fra Menneskelivet, ikke alene paa det Aalandiges Omraade, men i høj Grad i hele den syisiske Verden. Store Forstyrrelser fandt Sted i Temperaturforholdene. I Stedet for de behagelige tempererede Paradistilstande paa Jordens Overflade gjorde dels Solens brændende Hede og dels Vinterens dødbringende Kulde sig gjældende i hele Naturen, og Jordlivet blev i mange Henseender noget helt modsat af en Lyksalighedens Tilstand.

De Menneskeslægter, som det efter Syndefaldet har været forundt at lytte til Guds Stemme, til Engles Røst; som det har været forundt at blive befjendt med Kristi Evangeliums hellige Bud; som det har været forundt at slutte hellige Bøger med Gud, vor himmelske Fader, i Jesu Kristi Navn, og som det har været forundt at blive delagtiggjort i den Hellig-aands Kraft samt i alle de herlige aandelige og tillige timelige Besvarelser, som vi kan modtage fra den almægtige Gud, vor naadefulde Fader, kan i Sandhed prise sig lykkelige; thi om vi end skal lide en kort Stund i dette Jordeliv og gjennemgaa mange Besvarelsheder, saa kan vi dog modtage

mangfoldige himmelske Glæder ogsaa i dette Jordeliv, og det evige Liv er os sikret. Vi er skabte for at nyde Glæde; men Glæden er betinget af, at Menneskene adlyder Guds Besalinger.

Herren har igjen aabenbaret sig fra de høje Himle. Vor Frelser har aabenbaret sig til Profeten Joseph Smith. Hellige Engle har været sendt til ham og andre; Jesu Kristi, vor Forlösers Evangelium er gjengivet til Jorden med alle de herlige Gaver, Kræfter og Velsignelser, som tilhører det, og vi, som er blevne delagtigjorte i Evangeliets Gaver, har stor Grund til at glæde og fryde os hver Dag, vi lever. Herren har velsignet os i høj Grad, og han vil velsigne os i de kommende Dage; thi vi modtog den Helligaand, da vi blev døbte; den vil inspirere og trøste os og styrke os aandeligt Kraft hver Dag, vi lever; og Gud, vor himmelske Fader, vil delagtigjøre os i alle Evangeliets Gaver i Jesu Kristi vor Frelsers Navn. Hvor lykkelige burde vi ikke være, vi, som er blevne befjendte med Sandhedens Evangelium og er blevne delagtigjorte i dets Ordinancer gjennem hans hemmndigede Præstedomme! Hvis Menneskene vil gjøre Guds Willie og ikke lade sig forføre af den Ondes Kristelser, vil Jorden snart igjen blive et Paradis, som den var i Tidernes Morgen; og den skal modtage sin paradijsiske Herlighed, naar vor Frelser kommer fra det Høje for at oprette sit Tusindårsrige paa Jorden, som de hellige Apostle og Profeter har forudsorkyndt.

Det er ikke rigtigt af os altid at se paa det triste i Livet og ikke bestue og glæde os ved Livets Vysside. Vi er ikke i Harmoni med „Virkeligheden“ eller med „Sandheden“, naar vi gjør det; og vi glæder os ikke ved Livet, som Herren har besluttet os. Hvis vi klynger os nær til Herren, vil han glæde vores Hjerter, oplyse vor Forstand og styrke os baade paa Aland og Legeme; thi der er Kraft, evig Kraft, i Jesu Kristi vor Frelsers Evangelium, og Herren baade kan og vil velsigne os, dersom vi er fast besluttede paa at tjene ham og opfylde vores Pligter som Sidste-Dages Hellige øster bedste Evne.

Det er ikke nødvendigt, at vi altid bestuer Tornene og Tidslerne eller græmmer os over Livets Gjenvordigheder. Der er herlige Træer og herlige Frugter at bestue, og ikke alene at bestue, men ogsaa at nyde. Der er ydige og duftende Blomster at bestue, Blomster, der her i Jordens lave Zoner vidner om Guds Kjærlighed og Alsuldkommunehed og vidner om en naadefuld Fader, som elsker sine Børn og vil delagtigjøre dem i Livets Velsignelser, ikke alene i den næste Verden, men tillige i denne. Lad os ikke glemme dette! Kristi Evangelium er ikke alene beregnet paa at frelse os i den næste Verden, men ogsaa i denne. Kjærlighedens og Fredens Aland fylder alle sande Helliges Hjerter, og de er venlige oversor alle Mennesker. Kun oversor Synden stiller de sig ikke venlige.

Det er en stor Bildfarelse, som flere Kirkesamfund saa vel som flere hedenske Folk svæver i og har fremsat som Troddogme, at Jorden er „forbandet“ i den Grad, at alt det jordiske hører Djævelens og de onde Aanders Rige til. En saadan Lære kan aldeles ikke forliges med

Herrens Forjættelser til Israels tolv Stammer om, at de skal modtage Kanaans Land til evig Arv og Eje; eller Kristi Forjættelser til Nutidens Hellige om, at de skal modtage evige Arvelodder; eller vor Førløzers Forjættelser om, at „de Sagtmødige skal arve Jordens“.

Den saa øste fremstille Lære, at Jorden er saa syndbesmittet, at ingen sande Glæder kan opnaas paa den, er grundsælt.

Tirsdag den 1. Februar 1916.

„Lydighed er bedre end Øffer“.

(1. Sam. 15 : 22.)

Disse Profeten Samuels bekjendte Ord til Kong Saul indeholder, naar de forstaas paa rette Maade, et vigtigt evangelist Princip og derfor en dyb Livsfilosofi. Lydighedsprincippet er af saa overordentlig stor Viglighed, at det endog er blevet kaldt „Himlens første Lov“. Mose Lov anordnede aarlige Øringer, der skalde ophøre, naar Kristus bragte det store, evigt virkende Sonoffer ved at hengive sig selv for os paa Korset; og Lydighedsprincippet er et fundamentalt, evigt Princip. Det gjælder bestandigt, og den Gud, som i den gamle Bagns Dage gav Israeliterne Besalinger til at bringe forskellige bestemte Øringer, havde ogsaa Ret til at fordre at blive adlydt, naar han paabød, at Øringerne efter Kristi Forsoningsdød skalde ophøre. Kristus siger om Fariseerne, at de var saa overordentlig nøjeregnende med at betale Tiende af „Mynte, Dild og Kommen“, men de forsøgte at rette sig efter de vigtigere Ting i Loven, som viste hen til ham som Verdens Frelser, hvis Ord de skalde adlyde.

Vi maa svorrigt lægge Merke til, at da Profeten Samuel udtalte ovenstaende Ord til Kong Saul, havde denne modtaget Ordre til at nedhugge det Kvæg, som han foregav at have sparet for at „øfre“ det til Herren. Den vigtigste af de twende Bligter, „Lydighedspligt“ og „Øfferpligt“, vilde have været overtraadt, hvis Kvæget virkelig var blevet øfret; og Øret kunde altsaa ikke være blevet autaget af Herren. Hvis Saul ikke havde faaet Besaling til at dræbe Kvæget, vilde Profeten ikke have irettesat Kongen, men ved at lade den ugudelige Amalekiterkonge og Kvæget leve tvertimod Herrens Besaling havde han paadraget sig Herrens Bredre. Vi forstaar nemlig, at Amalekitene og andre af Israeliternes Modstandere var meget ugudelige og umoralste Folk, der begik, hvad der efter Moseloven blev betegnet som „Dødssynder“, og dersor sik Israeliterne Besaling til at udrydde disse ugudelige Folkesærd.

Profeten Samuel ønskede at lade Saul forstaar, at det først og fremmest var nødvendigt at holde de „store Bud“ i Loven, saasom „Lydighedsprincippet“, hvad enten han personlig var tilbøjelig til at

spare Øvæg til at ofre eller ikke, og Profeten Samuels Ord indeholder en vigtig Lektie, som vi alle bør lære. Vi kan have Lyst til at gjøre det og det, tænke, at det og det vil være det bedste, men naar Herren har givet os sit klare Ord, ligesom Saul havde modtaget det, saa er vi meget uforstandige, hvis vi ikke adlyder det. I vore Dage har Herren aabenbaret sit tydelige Ord med Hensyn til, hvad Menneskene skal gjøre for at blive salige. Vor himmelske Fader selv og Jesus Kristus har personlig aabenbaret sig til Joseph Smith og sendt hellige Engle til ham og andre sammen med ham og givet ham og andre med ham Præstedømmets Fuldmagt. En hel ny Bibel, der indeholder Oldtidsamerikanernes hellige Skrifter — det vil sige et vist Uddvalg af dem — er overgivet Verden gjennem Profeten Joseph Smiths Oversættelse af Grundtexten ved Hjælp af det hellige Redstab „Urim og Thummim“, om hvilket vi læser i Skriften, at det blev anvendt af den jødiske Æpperstepræst i den gamle Vagts Tid. Da Menneskene har Beskjæftigelse til at læse Bibelens Ord og Mormons Bogs Ord, der fremstætter Kristi Evangeliums Værdomme og Saliggjørelsens Plan, og da Guds hemmelighed Præstedømme er paa Jordens til at forklare Evangeliets sande Principper for Menneskene, saa er de tilvisse meget uvise, hvis de ikke undersøger Evangeliets Værdomme og adlyder Guds Besalinger, der er givne til Menneskene i vor Tid og bliver dem forkyndte af hans hemmelighedede Tjenere; thi hvorvel Menneskene i vore Dage, ligesom Saul i hine Dage, har mange Undskyldninger for ikke at adlyde Guds Besalinger, saa vil dog ingen af disse Undskyldninger blive godkjendte af Gud.

Kristus bebrejdede Farisæerne, at de assiede Mæggen, men nedslugte Kamelen; den samme Fejl gjør mange sackaldte Kristne sig skyldige i i vore Dage. Som Kristen lærer, kan Djævelen fremstille sig under mange Skiftelser. Han kan fremstille sig som en Lysets Engel og friste Menneskene til at overtræde Dydens og Moralens Love under Baaskud af, at de er skabte til „at nyde Livet“. Han kan ogsaa fremstille sig som den strenge „Rettroende“, der fordømmer Ting, der i og for sig ikke behøver at være syndige, men maaske snarere er passende, forstandige og dydige, medens de, som under „Rettroenhedens Kaabe“ slutter sig til ham, ikke tager i Betenkning at „sluge Kamelen“ ved ikke at tro Evangeliet og ikke tage Hensyn til Kristi Besalinger om, hvorledes Evangeliets Ordinancer skal udføres, men drister sig til at udføre dem paa en helt anden Maade.

Ligesom „Lydighed er bedre end Offer“, saaledes finder ogsaa, som Jesus udtrykte sig, Herren „mere Behag i Barmhjertighed end i Offer“. (Mat. 9, 13.) Farisæerne fandt Fejl ved Jesus, fordi han og hans Disciple spiste sammen med „Toldere og Syndere“. Tolderen Levi (Apostelen Mathæus) havde nemlig gjort et stort Gjæstebud for Frelseren i sit Hus (Luk. 5, 29), og Farisæerne forargedes over, at Kristus og hans Apostle havde siddet tilbords med ham og med de øvrige Toldere, som var tilstede ved Gjæstebudet. Men Jesus sagde til dem: „De Karske har ikke Væge behov, men de, som lide ilde“. (31. B.)

Dette Herrens Svar var en stem Stikpille til dem. De var saa „hellige“ og „rettroende“ i deres egne tanker, at de ikke vilde tillade de sultne Disciple at plukke Az og spise Axfjerner paa Sabbatsdagen, og heller ikke vilde de tillade Jesus og hans Apostle at spise sig mætte i „Tolderes og Synderes“ Huse; og det er forstaaeligt nok, at hvis vor Frelser og hans Apostle skulde have rettet sig efter de skinhellige Faraoeres Udlægning af Moseloven, vilde de simpelthen have sultet ihjel! Og Jesus henstillede til dem at overveje, at ligesom Herren har mere Behag i Lydighed end i Offer, saaledes har han ogsaa „mere Behag i Barmhjertighed end i Offer“. At vi er pedantisk nøjagtige med Hensyn til Udsørelsen af ydre kirkelige Handlinger, kan ikke gavne os meget, dersom vi ikke adlyder de „vigtigere Bud i Loven“ — Hovedbefalingerne, der er indeholdte i, og udspringer fra, Kjærlighedsbudet, som Frelseren repeterede i følgende Ord: „Du skal elste Herren din Gud af dit ganse Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke, og din Næste som Dig selv.“

„Aanden levendegør, men Bogstaven ihjelslaar“, og af denne Grund maa „Lovens“ ydre Handlinger og de forskellige kirkelige Ceremonier være et sandt Udtryk for Aandslivet; og de anordnede Ceremonier maa udføres i Overensstemmelse med Aandslivets Fordringer. Andløse Ceremonier er en Modbydelighed i Guds Øjne i vore Dage saa vel som i de Dage, da Israeliterne eksisterede som Nation og udførte Mose-lovens Auordninger.

„Jesus Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“ er i nærværende Tids-alder det største Eksempel paa, hvor store Belsignelser Menneskene kan modtage ved at adlyde Guds Bud og Besalinger „i Aand og Sandhed“; først derved kommer Evangeliets Ordinancer og alle ydre Ceremonier til Nutte som Udtryk for Aandslivet og som ydre Midler, gjennem hvilke vi bliver delagtiggjorte i det evige Livs Gaver, Kræfter og Belsignelser.

Niels F. Green.

Hjælpeforeningen roses for det udmærkede Arbejde, den udfarer.

Præsidentinden over de kvindelige Hjælpeforeninger i Europa har tilstillet os følgende Brev, som det sikkert vil glæde Præsidentstaberne over de kvindelige Hjælpeforeninger i den standinaviske Mission og alle deres trofaste Medhjælpere at læse. Samtidig sender hendes Mand, Præsident Hyrum M. Smith, en Hilsen til alle de Hellige.

Den europæiske Missions Kontor, 295 Edge Lane,
Liverpool, England. Den 17. Jan. 1916.

Præsident H. J. Christianse.

Kjære Broder!

Deres udmærkede Rapport over den kvindelige Hjælpeforenings Virksomhed i den standinaviske Mission er lige modtaget. Jeg takker Dem særdeles meget for Rapporten. Vil De venligst bringe min hjerligste Hilsen til alle de kjære Søstre og lykønske dem fra mig paa

Grund af det udmærkede Arbejde, de udfører. Maa Herren vedblivende velsigne Søstrene i deres ødle Gjerning og give dem Glæde og Tilsfredshed i deres Arbejde. Præsident Smith forener sig med mig i at sende en hjertelig Hilsen til Alle, bedende for alle Søstendes Velserd.

Deres meget forbundne
J. da B. Smith.

Evangeliet prædikes paa forskellig Vis.

Vi giver følgende Uddrag af et Brev til Missionspræsidenten fra Eldste Arnold H. Schultheiss, Redaktør af „Salt Lake City Beobachter“, de tyske Helliges Ugeblad. Eldste Schultheiss var tidligere Præsident over den tysk-sweiziske Mission:

„Jeg takker Dem meget for de venlige Ord vedrørende mig, som De udtalte til vore kjære Hellige i Hamborg. (Præsident Christiansen var i Juli 1914 paa Besøg i Hamborg, og hans Ord faldt aabenbart paa mere end een Maade i god Jord.) Jeg ønsker kun, at jeg kunde have været i Hamborg sammen med Dem, skjønt jeg maa sige, at saa længe jeg har Lejlighed til at prædike Evangeliet til nogle Tusinder Mennesker hver Dag paa Tempelgrundene, hvilket var Tilfældet sidste Sommer, idet Panama-Pacific Udstillingerne førte mange Tusinder Turister gjennem Utah — jeg siger, at saa længe jeg kan have flig Lejlighed, nærer jeg intet Ønske om at rejse bort herfra. Jeg havde Opsynet med de fri Orgel Recitaler sidste Sommer, og fra 2000 til 4000 Turister besøgte Tabernaklet hver Dag. Min Gjerning var meget glædebringende.

De fire kirkelige Ugeblade (det tyske, det hollandske, det svenske og vor egen „Bitube“) er i „Live“, og det er omtrent Alt, hvad jeg kan sige om disse paa fremmede Sprog udgivne Blade.

„Jeg er ikke religiøs“!

Af Rulon G. Wells.

(Overat af „Bituben“.)

Det er meget beklagelsesværdigt, at nogle af vores unge Mennesker tillader sig at fremkomme med saadanne tankeløse og usornuistige Udtryk som disse: „Jeg er ikke religiøs“, eller „jeg har ingen Anlæg for Religion“. Saadanne Udtalelser forraader en Uvidenhed om Betydningen af Ordet „Religion“, som er aldeles uundstykkelig blandt Børn af Sidste-Dages Hellige. Det er højst sandsynligt, at de, som udtrykker sig paa en saa respektløs Maade, er hilstede i den meget almindelige Misforståning af dette Ord og ikke tænker paa, hvad sand Religion er. De tror maaesse, at det at være religiøs betyder at lægge Ansigtet i alvorlige Holder, at bede lange Bønner med Øjnene hævede med Him-

nielen og aldrig at tage Del i nogen Morskab eller lade et Smil oplyse deres Ansigtter. For dem betyder det maaſſe at gaa til Førsamlinger og lytte til lange, trættende Prædikener.

Nogle Mennesker vil maaſſe blive meget forbavſede ved at opdagte, at de, uagtet de udfører alle disse Ting og indretter deres Opførfel i noje Overensstemmelse med denne Opfattelse af Religionen, alligevel ikke er religiøſe. En Mand kan gaa med et meget langt Ansigt og se meget gudfrygtig ud og dog ikke være religiøſ; en ung Dame kan bede lange Bønner og aldrig forſommle et Møde og dog ikke være religiøſ. Et Menneske kan gjøre alle disse Ting og dog være en Slyngel af værste Slags.

Et skinheltigt Udtryk og Fremſigelsen af lange Bønner — det er ikke ensbetydende med at være religiøſ. At holde lange, salvelsesfulde Prædikener og vende Ansigtet mod Himmelnen — det er ikke en religiøſ Handling. Månge af dem, som ſiges at forkynne Herrens Ord, gjør alle disse Ting, men vil dog uden Blusel bære falsoſe Bidnesbyrd om deres Næſte. Saadanne Maend er ikke religiøſe Mennesker, men Hykler. Enhver Dyd har ſin tilsvarende Udyd eller Synd, og maaſſe Hykleriet er beſlægtet med Religiøſitet paa ſamme Maade ſom Bellvyst med Kjærliſhed, Gjerrighed med Sparſommelighed — men nej! de er ikke ſaa nær beſlægtede — Hykleri er ſelv Modſætningen — det ſtil modſatte af Religiøſitet. Uagtet det ene øfte tages for det andet, er de dog ikke mere lig hinanden, end Ulven er lig Lammet. Hykleri er i Virkeligheden Ulven klædt i Faareſkindet; udenpaa ligner den Lammet, men indvendig er den en rivende Ulv.

Hvad er da den virkelige Bethydning af Ordet „Religion“? Og hvad er den egentlige Mening med det Udtryk: „Jeg er ikke religiøſ“?

Ingen bedre Forklaring findes angaaende, hvad ſand Religiøſitet og Gudsdyrkelse er, end den følgende fra Bibelen, Jakobs Brev 1 : 27:

„En ren og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er dette, at besøge Faderløſe og Enker i deres Trængſel, at holde ſig ſelv upleſtet af Verden.“

Fra disse Ord lære vi, hvor en virkelig religiøſ Handling bestaar, nemlig i at besøge dem, ſom er i Nød, og aſhjælpe deres Savn, at gjøre noget for dem, ſom er syge og bedrøvede, og ikke lade Enkers og de Faderløſes Raab om hjælp ſtige op til Himmelnen imod os, fordi vi har vist Ligegyldighed og Forſommelſſe ved ikke at yde dem fornøden Hjælp.

Bed en af vores Konferencer for nogen Tid ſiden meddelte en af Biskopperne, hvorledes de unge Drenge, ſom var blevne ordinerede til Diaconer, foruden at varetage deres Bligter i Bræſtedømmet, havde beſøgt alle Enkerne i Wardet, havde hentet Brænde hjem fra Bjergene, hugget det op i passende Længder og stablet det op i disse Enkers Brændeskure til deres Winterbrug. Der var ingen lange Ansigtter forbundet hermed, heller ikke Fremſigelse af lange Bønner, men alligevel var dette en religiøſ Handling — disse Drenge var religiøſe.

En anden højſt vigtig Betingelleſſe for et virkelig religiøſt Liv er

„at holde sig selv uppletet af Verden“. At være religiøs betyder at være god, være ren, sanddru, ørlig, retstaffen og dydig, eller med andre Ord at være „überørt af Verdens Synder“. Selv set fra denne Side vil det vise sig, at det ikke er nødvendigt at have et helligt Udseende, denne Skinhellighedens Kappe, som saa ofte gaar for at være religiøs Begejstring eller Gudsfrigtiighed.

Med denne Forklaring af, hvad sand Religiøsitet bestaar i, hvorledes lyder det saa ikke at sige: „Jeg har ingen Anlæg for Religion“, eller „jeg er ikke religiøs“? En ung Mand kunde lige saa godt sige: „Jeg er ikke ørlig“; eller en ung Pige sige: „Jeg er ikke dydig“. Hvor afstyxligt! Ikke desto mindre er dette den sande Mening i hele dens nøgne Hæslichkeit.

Men saa vil nogen maa ske sige: Hvorledes er det med Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for Modtagelsen af den Helligaand? Dersom sand Religiøsitet simpelthen betyder at være god, at leve et moralst Liv og udføre kristne Voruhjertighedsgjerninger, hvorledes er det saa med disse Principper, som altid er blevne holdt frem for os som de første Principper i vor Religion? I hvilket Forhold staar de til dette virkelig religiøse Liv?

Som Svar paa dette Spørgsmaal maa vi forstaa, at disse er Evangeliets første og grundlæggende Principper, hvilke som et Hele udgør, hvad Paulus kalder „en Guds Kraft til Frelse“. Den praktiske Anvendelse af disse Principper er, hvad der sætter os i Stand til at være religiøse. Eller, med andre Ord, Evangeliet er Midlet, det religiøse Liv er Resultatet; eller, som Apostelen siger, Evangeliet er „Kraften“, som Herren har lagt i vores Hænder, hvorved vi kan opnaa Frelse.

Et religiøst Liv er saaledes en direkte Følge af Adlydelsen af Evangeliet. Der er intet unaturligt i dette; det er ganske naturligt og selv-indlysende. Tro inspirerer os til at handle, til at søge Guds Bistand, idet vi tror, at han er til og er deres Belønner, som søger ham. Omvendelse er ganske naturligt en Følge af Troen, thi Ingen vilde vove at henvende sig til Herren uden først at vende sig bort fra Synden. Daab er en Handling, som Gud haraabentbaret til os, og hvorved vi kan opnaa Tilgivelse for vores Synder og blive rensede for dem. Den Helligaand er beseglet paa os ved Haandspaalæggelse, for at vi kan modtage større Lys og af den blive ledede fremad paa Sandhedens og Retfærdighedens Vej. Vi vil saaledes lægge Mærke til, at disse Hovedprincipper giver os forøget Kraft til at gjøre Godt og leve et religiøst Liv.

Lad os deraf ikke foragte Evangeliet eller skamme os over det; thi det er i Sandhed en Guds Kraft, der vil gjøre os bedre og berede os til at modtage Frelse i hans Rige. Lad aldrig nogen iblandt os sige: „Jeg er ikke religiøs“, eller „religiøst anlagt“, thi saadanne Udtryk er Legn paa Uvidenhed eller paa manglende Selvagtelse.

En Stor Brande i Norge.

Stjernens Læsere er forlængst bekjendte med Enkelthederne ved den store Fldebrand, som udbød i den blomstrende norske Handels- og Skibssartsby Bergen Lørdag Eftermiddag den 15. Januar ved 5. Tiden og nedbrændte Byens ældste og rigeste Forretningskvarter. Flden, som opstod i Strandgaden, bredte sig paa Grund af den forrygende Sne-storm med stor Fart fra den ene Bygning til den anden, og det store Forretningskvarter nedbrændte i Løbet af nogle saa Timer. Brandvæsenet, hvis Mandskab arbejdede med sandt Hætemod, stod næsten magtesløst overfor det mægtige Flammehav, og dets Virksomhed gif nærmest ud paa af al Kraft at begrænse Flden. Gnisterne fra Branden førtes af den stærke Wind næsten $\frac{1}{2}$ Mil fra Byen, og Beboerne i de truede Huse, der laa i Bindretningen, var allevegne paa deres Post for at forhindre de nedfaldende Fldgninger i at antænde og for at redde, hvad de kunde, hvis Husene skulde komme i Brand.

Kirkens Missionshus i Vaserelvsgaten 1 var sammen med andre nærliggende Bygninger paa et vist Tidspunkt stærkt truet, men blev reddet ved, at Binden vendte sig.

Eldste Andrew Dahlsrud, der præsiderer over Bergens Konference, skriver i et Brev til Missionspræsident Christansen desangaaende følgende:

„Den frugtelige Fldebrand, som har hærget Bergen, udviklede sig fra en Fldebrand, som opkom i Strandgade ient Fredag Eftermiddag. Hele Forretningsstrøget er lagt i Aske, og henved 400 Huse er nedbrændte, saa der hersker stor Nød her i Bergen blandt de mange Tu-sinder, som Fldebranden direkte og indirekte rammer. Vi var nær Flammerne her i vort ejere Missionshus. To Gange blæste de over mod Huset, og jeg træf Forberedelser til at fjerne de vigtigste Ting i Kontorerne. Mange af Kirkens Medlemmer kom til Missionshuset, og jeg sagde til dem: Lad os bøje vores Kne i Bon til Herren og anraabe ham om naadig Beskyttelse. Vi gjorde dette, og Herren hørte vor Bon; thi Binden drejede sig, og vort Missionshus blev frelst; De kan tænke Dem, at vi er Herren underlig taknemlige for hans i Sandhed naadelulde Beskyttelse.

Jeg gif strax efter Branden hen til Politimesteren og sagde, at vore Lokaler stod aabne for saa mange, som de kunde rumme, og vi bisaar de Brandlidte det bedste, vi kan. Vor Sagfører, Hr. Egidius, har sit Kontor hos mig. Jeg tænker, at vi vil saa mange Venner her med Tiden.

Branden har foraarsaget et samlet Ejendomstab af henved 100 Mill. Kroner, og 3000 Mennesker er blevne husvilde, men saa vel den norske Regering som mange private Folk fra nær og fjern gør alt muligt for at komme de Brandlidte til Hjælp.

Tre af vore Søskende er ramt af Fldebranden, og vi gjør Alt, hvad vi kan, for dem.“

Alle Kirkens Medlemmer nærer den dybeste Sympati for de mange Indsinde Brandslidte i Bergen.

— Den 21. Januar om Estermiddagen ved 6. Tiden udbød der under en orkanagtig Storm en Brand i Byen Molde på Romsdalskysten, der ødelagde Størstedelen af den herligt beliggende, minderige Kystby. Branden opstod omtrent samtidig paa to forskellige Steder. Det ene Sted, hvor Floden havde antændt, var et Trælastlager. Medenes Brandvæsenet var i Færd med at slukke Floden her, opstod der Flod i to andre Trælastlagre, og den forplantede sig med rivende Hast til nærliggende Huse. Af Byens 2000 Indbyggere er omtrent Halvdelen husvilde. Regjeringen kom strax Byen til Hjælp.

En Udtalelse af Martin Luther.

„Jeg hører, at Du er utsat for Livets mange Storme, og at din Sjæl kastes hid og dit af Bølgerne; men hoff, at Kristi Kors er delt i Småa Stykker, og at enhver har saaet sin lille Del af samme. Du skal derfor ikke tænke, at din Lod er for haard, men modtage din Splint som en hellig Relikvi — ikke i et Bræger af Sølv og Guld, men hvad der er langt bedre, i et Hjerte af Guld, i et gudhengivent, ydmigt Hjerte.

Dødsfald.

Eldste Hans Jørgensen, født i Lille Kappendorup, Odense Amt, den 25. Septbr. 1845, døde i Pleasant Grove, Utah, den 19. Decbr. 1916. Flere bekjendte Eldster talte ved hans Begravelse fra Tabernaklet den 22. Decbr.

Eldste Jørgensen blev Medlem af Kirken den 21. Januar 1863 i Danmark, hvor han virkede 4 Aar som Missionær, før han i 1868 emigrerede til Utah. Han udførte en Mission til Skandinavien i Aarene 1881—83, hvor han det meste af Tiden virkede som Oversætter for „Skandinaviens Stjerne“. Hustru og 6 Børn efterlever ham.

Inddhold:

Tale af Präj. Hans J. Christianen 33	Evangeliet prædikes paa forskellig
Forden som Opholdssted for Men- nessene 38	Bis 44
Redaktionelt:	„Jeg er ikke religiøs“! 44
„Ydighed er bedre end Offer“.. 41	To store Brandede i Norge 47
Søstersforeningen roses for det ud- mærkede Arbejde, den udfører . 43	En Udtalelse af Martin Luther ... 48
	Dødsfald 48